

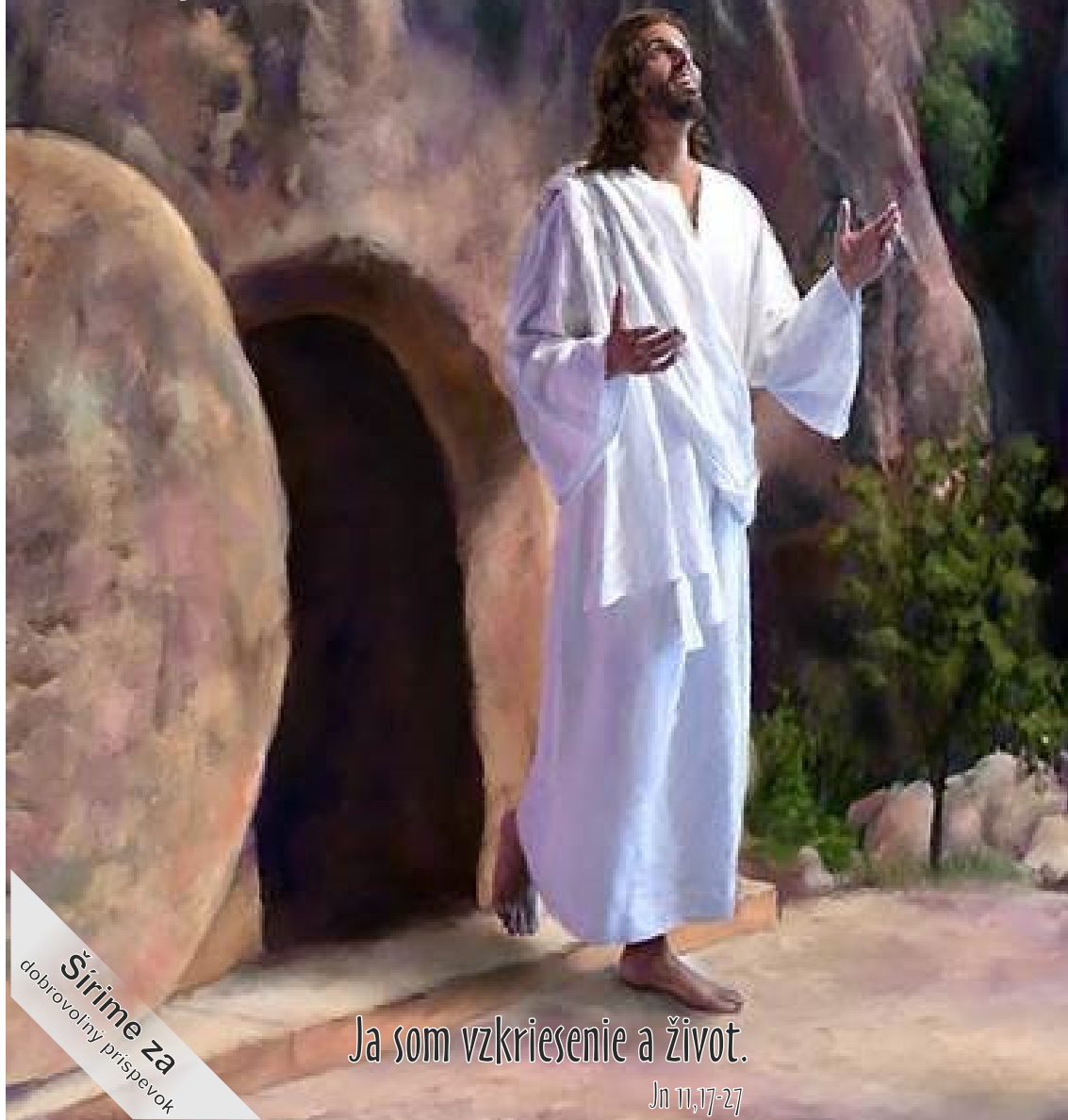
PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XVI. ročník
číslo 4/2018

Ja som vzkriesenie a život.

Jn 11,17-27

Širime za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Veľká noc - test na
čistú Božiu lásku
strana 3

Zamyslenie

Ja som chlieb života
strana 4-5

O Božom
milosrdenstve
strana 5-7

Zaujalo nás

Tretia katechéza
cyklu o Eucharistii:
Svätá omša znamená
byť opäť na Kalvárii
strana 7-8

Týka sa nás

Nebojte sa tých, čo
zabíjajú telo, ale dušu
zabiť nemôžu...
strana 9-10

Zamyslenie

Dotyk lásky pri
prvom svätom
prijímaní
strana 11-12

Ježiš naozaj vstal z
mŕtvych!
strana 12

Farská kronika

od 23.1. do 20.3.2018

Do nášho cirkevného spoločenstva
sa sviatosťou krstu začlenili:

Fabricio Lakatoš
Sebastian Rihár
Richard Fáber
Nina Dunková
Zoja Brunner
Linda Adamcová
Adam Bulík
Dávid Kačkovič
Mário Michal Jánošík
Samuel Pokus
Dávid Prekop
Marek Rihár
Jaroslav Langer
Olívia Timofte
Barbora Holická
Eleanor White

S nádejou na večný život sme
odprevadili:

Miroslav Beňovič, 72 r.
Jozef Lukačovič, 89 r.
Mária Beňová, 68 r.
Pavol Hummel, 71 r.
Anna Matišková, 95 r.
Milan Štefčík, 80 r.
Terezia Hallová, 82 r.
Pavol Billa, 36 r.,
Alica Rácová, 61 r.
Jozef Dzian, 64 r.
Anna Bukovianská, 86 r.
Albert Meluš, 93 r.
Irena Krajčovičová, 86 r.
Imrich Bartek, 86 r.
Serafina Lišková, 83 r.
Ján Záhumenský, 75 r.
Juraj Topolan, 42 r.
Marta Duchajová, 70 r.
Ivan Vavřík, 70 r.

Aleluja! Pán vstal z mŕtvych!

Toto radostné zvolanie sa na Veľkonočnú nedeľu ozýva v majestátnych katedrálach i v skromných kaplnkách. Ježiš z Nazareta vstal z mŕtvych. Hrob ho už nemohol zadržať a hriech nad ním nemohol zvíťaziť. Ježiš slávne vstal z mŕtvych a pozýva aj Teba, aby si mal podiel na jeho víťazstve. Všetkým Vám prajeme veľký podiel milostí, plnosť radosti a pokoja nášho zmŕtvychvstalého Ježiša Krista.

Blahoželanie pánovi kaplánovi vdp. Martinovi Mihálovi

Pán kaplán našej farnosti sa 17. marca dožil 35-tych narodenín. Preto mu prajeme všetko dobré, veľa Božieho požehnania, darov a svetla Ducha Svätého pri práci vo farnosti a starostlivosti o duše svojich farníkov. Tiež pripájame aj prosbu o ochranu Panny Márie, aby ho sprevádzala na všetkých cestách a dodávala mu silu do služby, ktorú v našej farnosti vykonáva.

Liturgický kalendár

1.4. - Veľkonočná nedeľa
8.4. - 2. veľkonočná nedeľa - Nedeľa Božieho milosrdenstva
15.4. - 3. veľkonočná nedeľa
22.4. - 4. veľkonočná nedeľa
29.4. - 5. veľkonočná nedeľa

Veľká noc - test na čistú Božiu lásku

Veľká noc je príležitosťou vykonať si test, či máme čistú lásku k Bohu. Teda, či ho milujeme z celého srdca, z celej svojej mysle a či naša elementárna voľba vyjadrená v prvom Božom prikázaní nás smeruje k večnosti. Známy svätý Augustín vyslovil v tejto súvislosti predpoklad, že „nastane moment v našom živote, keď nám Boh urobí ponuku: Dám ti všetko, čo chceš. Budeš môcť tým pádom získať hoci aj celý svet. Nič pre teba nebude nemožné. Nič ti nebude zakázané. Nič pre teba nebude hriechom, všetko budeš môcť. Nikdy nezomrieš. Nikdy nebudeš pociťovať bolesť... Skrátka nebudeš robiť to, čo nechceš. Vždy budeš môcť vykonať to,

čo chceš - až na jednu vec: Nikdy neuvidíš moju tvár.“ Vzali by ste to? Pýta sa svätý Augustín. Zároveň dodáva, že pri slovách „nikdy neuvidíš moju tvár“ naše srdce akoby zovrela ľadová ruka. Ten chlad – to je to najvzácnejšie v nás. Je to čistá láska v nás, o ktorú nechceme prísť. Nechceme nevidieť Jeho tvár. Jeho tvár je to, čo ako jediné potrebujeme: Boha Otca. Nepotrebujeme môcť čokoľvek vykonať, ale potrebujeme Jeho. Tvár Boha.

V modlitbe za čistú Božiu lásku pre všetkých

Vladimír, farár

ÚVODNÍK

Ja som chlieb života

Pri každej svätej omši nám Ježiš dáva podiel na svojom zmŕtvychvstaní

Aleluja! Pán vstal z mŕtvych!

Toto radostné zvolanie sa na Veľkonočnú nedeľu ozýva v majestátnych katedrálach i skromných kaplnkách. Ježiš z Nazareta vstal z mŕtvych. Hrob ho už nemohol zadržať a hriech nad ním nemohol zvíťaziť. Ježiš slávne vstal z mŕtvych a pozýva nás, aby sme mali podiel na jeho víťazstve.

Vždy, keď slávime Eucharistiu, sme pozvaní „skúsiť a presvedčiť sa“ o Božej добрote (Ž 34, 9). Vždy, keď jeme Kristovo telo a pijeme jeho krv, máme príležitosť nechať sa naplniť jeho milosťou, životom i láskou. Pri každej svätej omši sa stretávame s ukrižovaným a zmŕtvychvstalým Pánom. Pripomíname si jeho smrť na kríži a oslavujeme jeho slávne zmŕtvychvstanie.

V tomto veľkonočnom čísle sa chceme pozrieť na to, ako môžeme pri svätej omši zakúsiť Ježišovu prítomnosť a prijať moc jeho zmŕtvychvstania. Najprv sa pozrieme, ako nás Boh veľmi rád živí chlebom života, ktorý je jeho duchovným pokrmom pre nás.

Vzťah lásky

Keď Ježiš pri Poslednej večeri slávil Paschu, opäť hovoril o tom, že musíme jesť chlieb života. Keď držal veľkonočný chlieb, učeníkom povedal: „Toto je moje telo, ktoré sa za vás dáva; toto robte na moju pamiatku.“ Potom pozdvihol kalich a povedal: „Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás“ (Lk 22, 19).

To, čo Ježiš sľúbil, keď nasýtil päťtisíc ľudí, to ustanovil pri Poslednej večeri. A to, čo ustanovil pri Poslednej večeri, to

uskutočnil na kríži, keď doslova dal svoje telo „za život sveta“ (Jn 6, 51). A to, čo uskutočnil na kríži, to ukázal celému svetu, keď na prvú Veľkú noc vstal z mŕtvych. Z našej strany môžeme prijať Ježišove slová s vierou. Môžeme ho prijať ako svojho Spasiteľa. Mnohí ľudia, ktorých Ježiš zázračne nasýtil, ho nemohli prijať, hoci jedli chlieb. Pri Poslednej večeri Judáš jedol chlieb, ktorý Ježiš požehnal a lámal, ale tento chlieb ho nezmenil. Nepohol ho k tomu, aby svoje zradné plány zanechal.

A čo my? Ako si môžeme byť istí, že prijímame Ježiša a jeho slovo? Najprv si položíme Petrovu otázku: „Kde inde môžem tak veľmi zakúsiť Božiu prítomnosť?“

Samozrejme, existujú aj iné možnosti. Ježiš nám povedal, aby sme sa modlili a čítali Písmo, ak ho chceme nájsť. Povedal nám, aby sme sa kajali z hriechov, ak chceme prebývať v jeho prítomnosti. Povedal nám, že keď budeme milovať druhých, prideme k nemu. Nič z toho sa však nevyrovná Eucharistii. Keď prijímame Ježišovo telo a krv, prijímame Ježiša fyzicky, hmatateľne. Otvárame sa vzťahu lásky a jednoty, ktorý presahuje slová a gestá. Prijímame Krista v nás, nádej slávy (Kol 1, 27).

Zamyslime sa nad láskou medzi manželmi. Existuje medzi nimi sila, ktorá ich spája ako dva magnety. Vedia, že patria jeden druhému, a tešia sa zo spoločného života. Len si tak sedia bez toho, aby niečo hovorili alebo robili. Už len to, že sú spolu, ich naplňuje láskou. Takúto lásku a jednotu môžeme zakúsiť, keď prichádzame na svätú

omšu a pýtame sa: „Pane, kde by som bol bez teba?“

Prijmite zmŕtvychvstalého Pána!

Boh nás od počiatku túži sýtiť, starať sa o nás a pozdvihnúť nás k večnému životu s ním. Neustále pracuje na naplnení tejto túžby.

- Dejiny Izraela ukazujú, ako verne a neúnavne formoval a učil svoj ľud.

- Keď prišiel Ježiš, táto osobná láska dostala ľudské telo, keď uzdravoval chorých, vyhŕňal zlých duchov, kriesil mŕtvych a sýtil hladných.

- Ježiš nám pri Poslednej večeri dal svoje telo a krv ako večnú zmluvu, aby sa ľudia v každej krajine a v každej dobe naplnili jeho láskou a milosťou.

- Na kríži zničil moc hriechu a smrti, ktorá nás od neho oddeľovala.

- Pri zmŕtvychvstaní otvoril brány neba, aby sme mohli byť naveky s ním.

- A napokon, keď Ježiš opäť príde v sláve, jeho večná túžba, odveký plán, sa naplní. Zúčastníme sa na „svadobnej hostine Baránka“ (Zjv 19, 9). Budeme s ním žiť naveky zjednotení v neporušiteľnom vzťahu lásky.

Toto sú pravdy našej viery. Tieto pravdy v nás ožívajú vtedy, keď prijímame Ježišovo pozvanie „vziať a jesť... vziať a piť“. Keď budete v tomto Veľkonočnom období prijímať Eucharistiu, premýšľajte o týchto pravdách. Uvažujte o nich. Opakujte si ich. Ďakujte Bohu za ne. Keď pridete k oltáru, budete cítiť veľkú nádej a očakávanie - pretože prijímate zmŕtvychvstalého Pána!

zdroj: www.smn.sk, krátené

O Božom milosrdenstve

Misia sv. sestry Faustíny prináša úctu k Božiemu Milosrdenstvu v nových formách. Jeho základom je postoj dôvery k Bohu a milosrdenstvo k blížnemu.

Dôvera je tu chápaná ako vnútorný postoj k Bohu, ktorý sa prejavuje v plnení Jeho vôle. Takýto postoj sa skladá z poradia predností, z ktorých najdožitejšími sú: viera, nádej i láska, pokora a pokánie. Dôvera vyrastá z poznania tajomstva milosrdnej lásky Boha k človeku. Dôvera nie je emocionálnym postojom, pocitom či intelektuálnou činnosťou uznávajúcou za pravdu Božie objavenie. Je to celoživotný postoj človeka k milosrdnému Bohu, vyjadrujúci sa v plnení Jeho vôle. Slová: Ježišu, dôverujem Ti - umiestnené v dolnej časti obrazu - sú správnu odpoveďou človeka na poznanie tajomstva Božieho Milosrdenstva a jeho skúsenosti vo vlastnom živote.

Dôvera predstavuje podstavu úcty k

Božiemu Milosrdenstvu tak ďaleko, že bez toho postoja nemôže byť reč o kulte Božieho Milosrdenstva, ktoré si prial Pán Ježiš. Každá z foriem kultu preukázaných prostredníctvom sestry Faustíny len v takom prípade bude autentickým aktom úcty k Božiemu Milosrdenstvu a prinesie očakávané ovocie (medzi inými splnenie Ježišových prisľubov), v prípade, že bude vyplývať z postoja vnútornej dôvery k Bohu. Dôvera je tak zásadným aktom úcty k Božiemu Milosrdenstvu, že tá samotná, bez praktiky konkrétnych foriem kultu, zaručuje dosiahnutie lásky spojenej so všeobecnými prisľubmi, ktoré Pán Ježiš spojil s touto úctou. Láska z Môjho milosrdenstva - povedal - sa čerpá jedným nástrojom, a ním je dôvera. Čím duša viac dôveruje, tým viac získa (Den. 1578).

Milosrdenstvo k blížnemu je - popri dôvere - druhým dôležitým elementom tejto úcty. Milosrdenstvo máš ukazovať vždy

a všade blížnemu - pripomína Pán Ježiš prostredníctvom sestry Faustíny základnú kresťanskú povinnosť - nemôžeš sa od toho odsunúť ani vyhovoriť, ani zbaviť viny. Uvediem Vám tri spôsoby skutkov milosrdenstva k blížnemu: prvý - čin, druhý - slovo, tretí - modlitba; v týchto troch stupňoch sa dosahuje úplnosť milosrdenstva a je nesporným dôvodom lásky ku Mne. Týmto spôsobom duša vyslovuje a oddáva časť Môjmu milosrdenstvu (Den. 742).

Pán Ježiš si želá, aby Jeho ctitelia splnili v priebehu dňa prinajmenšom jeden akt milosrdenstva k blížnemu z lásky k Nemu prostredníctvom dobrého činu, slova alebo modlitby. Vysvetlil taktiež, že väčšiu zásluhu má milosrdenstvo v duši a doplnil, že k tomu nie sú potrebné materiálne zásoby. Milosrdenstvom môže a mal by svedčiť každý človek. Je to požiadavka, ktorú pred každého kršteného stavia Evanjelium. Vďaka nemu úcta k Božiemu Milosrdenstvu nemá boží charakter, ale je hlboko prežitým postojom v kresťanskom živote.

Sviatok Božieho Milosrdenstva

Chcem, aby prvá nedeľa po Veľkej noci bola sviatkom Milosrdenstva (Den. 299) - povedal Pán Ježiš sestre Faustíne. Hovoril o tomto želaní až 14-krát, opisujúc nielen miesto pre tento sviatok v liturgickom kalendári, ale taktiež aj cieľ jeho rozhodnutia, spôsob prípravy a obchádzania.

Duše zahynú mimo môjho horkého mučenia - povedal Pán Ježiš, podajúc dôvod pre stanovenie sviatku - dávam im poslednú

latku záchrany, je to sviatok môjho Milosrdenstva. Ak nebudú uctievať moje milosrdenstvo, zahynú naveky (Den. 965). Sviatok má byť dňom úcty Boha v tajomstve Jeho Milosrdenstva, ktoré je prameňom a motívom všetkých diel voči človeku, hlavne diela vykúpenia. Taktiež to je - z Božej vôle - deň hlavnej lásky pre všetky duše, a najmä pre hriešnikov, ktorí potrebujú najviac Božieho Milosrdenstva. Sviatok Milosrdenstva - hovoril Pán Ježiš - vytryskol

z môjho vnútra pre potešenie celého sveta (Den. 1517). S týmto dňom, presnejšie - s Eucharistiou prijatou v tento deň - je spojený najväčší prísľub: úplné odpustenie viny a trestov (Den. 300). Tá láska je niečím značne väčším ako úplné odpustenie. To spočíva pritom len v odpustení dočasných trestov, náležiacich za spáchané hriechy, ale nie je nikdy odpustením samotných vín.

Najdôležitejšia láska je zásadne taktiež väčšia ako láska šiestich sviatostí, s výnimkou sviatosti svätého krstu, alebo odpustenie viny a trestov je len sakramentálnou láskou svätého krstu. Vo vyššie uvedených prisľúbeniach Kristus spojil odpustenie viny a trestov s 1. svätým prijímaním prijatým v deň Sviatku Milosrdenstva (...). Je to jasné, že 1. sväté prijímanie musí byť nielen hodnotné, ale musí spĺňať základné požiadavky úcty k Milosrdenstvu (kňaz I. Róžycki).

Pán Ježiš neohraničil svoju hojnosť do tej jednej aj tak výnimočnej lásky, ale sľuboval, že vylieva celé more lásky pre duše, ktoré sa približia k prameňu Milosrdenstva, pretože v tento deň budú otvorené všetky Božie

odpustenia, ktorými plyní milosť (Den. 699). Veľkosť tohto sviatku spočíva okrem iného v tom, že všetci ľudia, dokonca aj tí, ktorí sa iba v tento deň obrátili, si môžu vyprosiť každú milosť, ktorú Pán Ježiš pripravil pre tento sviatok. Môžu ju získať takisto jednotlivé osoby, ako aj ľudské spoločnosti, len aby o ne poprosili s veľkou dôverou.

Pripravením k tomuto sviatku má byť novéna, spočívajúca v modlení počas 9 dní - začínajúc od Veľkého Piatku - korunky k

Božiemu Milosrdenstvu. Všeobecne je známa taktiež novéna, ktorú Pán Ježiš nadiktoval sestre Faustíne pre jej vlastný účel. Veriaci ju môžu vyslovovať zo zbožnosti. Zato však novéna z korunky k Božiemu Milosrdenstvu predstavuje prípravu na sviatok, akú si prial Pán Ježiš, a s tým spojil prísľub akýchkoľvek milostí (Den. 796).

zdroj: www.milosierdzie.pl,
www.prednadrziefara.sk

Tretia katechéza cyklu o Eucharistii: Svätá omša znamená byť opäť na Kalvárii

„Svätá omša je pamiatkou Kristovho paschálneho tajomstva“ – tak znela téma katechézy pápeža Františka pri generálnej audiencii. V treťom pokračovaní cyklu o eucharistii Svätý Otec vysvetlil, že pamiatka tu neznamená len spomínanie na udalosť z minulosti, ale opätovné sprítomnenie Kristovho diela spásy. Sláviť svätú omšu znamená prežívať Ježišovu obeť z lásky k nám, jeho utrpenie, smrť, zmŕtvychvstanie a nanebovstúpenie. „Ísť na svätú omšu je ako ísť na Kalváriu,“ opakovanne zdôraznil pápež František.

Úvodom ku dnešnej katechéze boli slová sv. Pavla z Listu Galaťanom:

«S Kristom som pribitý na kríž. Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa. Nepohrdam Božou milosťou» (Gal 2,19-21).

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Pri pokračovaní v katechézach o svätej omši si môžeme položiť otázku: čo je v podstate svätá omša? Svätá omša je pamiatkou Kristovho paschálneho

tajomstva. Ona nás robí účastnými na jeho víťazstve nad hriechom a smrťou a dáva plný význam nášmu životu. Aby sme pochopili hodnotu svätej omše, musíme predovšetkým chápať biblický význam „pamiatky“. Táto «nie je len spomienkou» - pamiatka nie je čisto len spomienkou - «na minulé udalosti, ale pamiatka ich istým spôsobom sprítomňuje a aktualizuje. Práve takto chápe Izrael svoje vyslobodenie z Egypta: vždy, keď sa slávi Veľká noc, udalosti exodu sa sprítomňujú pamäti veriacich, aby podľa nich stvárnili svoj život» (Katechizmus Katolíckej cirkvi, 1363). Ježiš Kristus svojím utrpením, smrťou, zmŕtvychvstáním a nanebovstúpením doviedol Paschu k naplneniu. A svätá omša je pamiatkou tej jeho Paschy, jeho „exodu“, ktorý uskutočnil pre nás, aby nám dal vyjsť z otroctva a voviedol nás do zasľúbenej zeme večného života. Nie je iba spomienkou, nie, je niečím viac: je sprítomnením toho, čo sa stalo pred dvadsiatimi storočiami. Eucharistia nás vždy privádza k vrcholu spásynosnej činnosti Boha: Pán Ježiš, stávajúc sa pre nás rozlámaným chlebom, vylieva na nás celé

svoje milosrdenstvo a svoju lásku, ako to urobil na kríži, aby tak obnovil naše srdce, náš život a spôsob budovania vzťahu s ním a s bratmi. Druhý vatikánsky koncil hovorí: «Vždy, keď sa na oltári slávi obeta kríža, v ktorej bol obetovaný náš veľkonočný Baránok Kristus, uskutočňuje sa dielo nášho vykúpenia» (Lumen gentium, 3). Každé eucharistické slávenie je lúčom toho nezapadajúceho slnka, ktorým je zmŕtvychvstalý Ježiš. Zúčastniť sa na svätej omši, osobitne na nedeľnej, znamená vstúpiť do víťazstva Zmŕtvychvstaleho, byť ožiarení jeho svetlom, ohriati jeho teplom. Prostredníctvom eucharistického slávania nás Duch Svätý robí účastníkmi na Božom živote, ktorý je schopný premeniť celú našu smrteľnú existenciu. A pri jeho prechode zo smrti do života, z času do večnosti, Pán Ježiš pri konaní Paschy berie so sebou aj nás. Pri svätej omši sa uskutočňuje Pascha. Pri svätej omši sme s Ježišom, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych, a on nás posúva vpred, k večnému životu. V omši sa spájame s ním. Ba ešte viac, Kristus žije v nás a my žijeme v ňom: «S Kristom som pribitý na kríž» - hovorí svätý Pavol. «Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa» (Gal 2, 19-20). Takto zmýšľal Pavol. Naozaj, jeho krv nás oslobodzuje od smrti a od strachu z nej. Oslobodzuje nás nielen z nadvlády fyzickej smrti, ale aj z duchovnej smrti, ktorou je zlo, hriech, a ktorá nás ovládne zakaždým, keď padáme za obeť hriechu, či už nášho, alebo iných. A tak sa náš život znečisťuje, prichádza o krásu, stráca význam, vädne. Kristus nám naopak život prinavracia; Kristus je plnosťou života a keď sa konfrontoval so smrťou, navždy ju zničil: «Svojím zmŕtvychvstaním premohol smrť a obnovil život» (Štvrtá eucharistická modlitba). Kristova Pascha je definitívnym

víťazstvom nad smrťou, lebo on premenil svoju smrť na najvyšší skutok lásky. Zomrel z lásky! A v Eucharistii nám chce komunikovať túto svoju veľkonočnú, víťaznú lásku. Ak ho prijímame s vierou, aj my môžeme skutočne milovať Boha a blížneho, môžeme milovať tak, ako on miloval nás, darujúc život. Ak je Kristova láska vo mne, môžem sa plne darovať druhému, vo vnútornej istote, že ak by ma ten druhý azda zranil, ja nezmriem; ináč by som sa musel brániť. Mučeníci darovali život práve v tejto istote o Kristovom víťazstve nad smrťou. Len ak zakúsime túto Kristovu moc, moc jeho lásky, sme skutočne slobodní darovať sa bez strachu. A toto je svätá omša: vstúpiť do tohto Ježišovho utrpenia, smrti, zmŕtvychvstania a nanebovstúpenia. A keď ideme na svätú omšu, akoby sme išli na Kalváriu, je to to isté. Len si pomyslite: keby sme išli na Kalváriu - zapojme svoju predstavivosť - a sme v tej chvíli tam, vediať, že ten muž je Ježiš... No dovolili by sme si baviť sa medzi sebou, fotiť, robiť tak trochu divadlo? Nie! Pretože to je Ježiš! Určite by sme boli v tichu, v plači a aj v radosti, že sme zachránení. Keď vstupujeme do kostola, aby sme slávili svätú omšu, pomyslime na toto: vstupujem na Kalváriu, kde Ježiš dáva za mňa svoj život. A tak zmizne každé divadlo, zmizne vyrušovanie, púšťanie poznámok a všetky tieto veci, ktoré nás vzdľahujú od tejto tak krásnej skutočnosti, akou je svätá omša, Ježišov triumf.

Myslím, že teraz je jasnejšie ako sa Veľká noc sprítomňuje a uskutočňuje zakaždým, keď slávime svätú omšu, čiže zmysel pamiatky. Účasť na Eucharistii nám dáva vstúpiť do Kristovho paschálneho tajomstva, dáva nám prejsť spolu s ním zo smrti do života, čiže [sme tam] na Kalváriu. Svätá omša znamená zopakovať Kalváriu, nie je to nejaké divadlo. Ďakujem.

krátené, zdroj: Vatikánsky rozhlas

**„Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo,
ale dušu zabiť nemôžu.**

**Skôr sa bojte toho, ktorý môže
i dušu i telo zahubiť v pekle.“**

(Mt 10,28)

Úkladná vražda dvoch mladých ľudí, novinára Jána Kuciaka a jeho snúbenice Martiny Kušnírovej, otriasla celým Slovenskom a nenechala nikoho ľahostajným. Prinášame Vám kázeň košického pomocného biskupa Mons. Marka Forgáča, ktorý sa prihovril smútiacej rodine Martiny Kušnírovej na pohrebných obradoch v Gregorovciach.

Drahá smútiaca rodina, milí priatelia, bratia a sestry!

V týchto chvíľach prežívame žiaľ, bolesť, úzkosť, ale aj zlosť, hnev, bezradnosť i bezmocnosť. Zaskočilo nás všetkých to, čo sa tu stalo. Zaskočilo nás to a máme veľmi veľa otázok, na ktoré bezradne hľadáme odpovede. Aj ja sám si kladiem otázky. Prišiel som k vám nie preto, aby som ponúkal „lacné“ odpovede. Prišiel som vás všetkých posilniť v nádeji.

Jednou z najsilnejších otázok, ktoré sa nám vynárajú, je táto: Kde je Boh? Kde bol Boh, keď sa toto všetko stalo? Kde je Boh, keď musíme takto trpieť?

Nerád by som hľadal šablónovitú odpoveď. Skôr by som povedal to, čo mi vraví moja viera: Boh je na našej strane! Boh je na našej strane, pretože nám to ukázal vo svojom Synovi, Ježišovi. V ňom Boh trpí spolu s nami. Práve teraz, v pôste, si pripomíname, ako bol Ježiš vysmievaný, ako

ho potupovali, ako ho oplúvali, ako ho ukrižovali... Mohol by som povedať, že to, čo sa v posledných dňoch stalo, celá táto tragédia, to je výsmech Ježiša Krista. Táto tragédia je plúvanec do Ježišovej tváre, je to kopanec do osoby Ježiša, je to znovu-ukrižovanie Ježiša. Boh je tu s nami. On nie je ten, ktorý sa len pozerá na nás. Boh trpí spolu s nami. To je moja viera i moja nádej, v ktorej vás chcem posilniť.

**#ALL
FOR JAN**

Ale mohli by sme sa ďalej pýtať: Prečo existuje zlo? Prečo musia trpieť nevinní ľudia?

Náš dobrý Boh nám všetkým dal veľký dar - dar slobody. A tento dar každý z nás rôzne využíva. Naša zosnulá sestra Martina využila tento dar na to, aby študovala, aby si našla prácu, aby si našla priateľa, aby si raz založila rodinu. Jej priateľ Ján využíval dar slobody na to, aby vykonával odvážnu prácu novinára. My všetci, ktorí sme tu prítomní, sme využili tento dar slobody na to, aby sme sem prišli a aby sme vyjadrili súcit s najviac trpiacimi. Ale sú aj takí, ktorí využívajú dar slobody na to, aby robili zlo, aby ubližovali,

TÝKA SA NÁS

škodili alebo aj zabíjali. Aké môže byť toto zlo? Môže to byť napríklad personifikované alebo zosobnené zlo. Niekedy sa v človeku nahromadí toľko zla, že sa stáva samým stelesným zla. Kto dokáže zoči-voči zničiť mladý ľudský život, ten je diabol - zosobnené a personifikované zlo. Ale môže byť aj inštitucionalizované zlo. To je zlo, ktoré vykonávajú skupiny ľudí, inštitúcie. To je organizované zlo, zločinecké skupiny. Nech nás dobrý Boh chráni od toho, aby sa v našej krajine rozmáhalo inštitucionalizované zlo! Nech nás dobrý Boh chráni od toho, aby sa na našom východnom Slovensku rozmáhalo inštitucionalizované, organizované zlo! No môže byť aj rozptýlené zlo, vágne zlo, difúzne zlo. To je zlo v podobe atmosféry, ovzdušia. To je vtedy, keď niekto svojou činnosťou vytvára takú atmosféru, že sa v nej veľmi dobre darí rôznym formám zla. V týchto formách zla sa vinník ľahko schováva. Preto, ak sú v našej spoločnosti vodcovia, ktorí svojimi aktivitami, svojimi priateľstvami, svojimi kontaktmi, svojou činnosťou alebo aj nečinnosťou vytvárali a vytvárajú také ovzdušie, takú klímu, v ktorej sa darí rôznym formám zosobneného alebo organizovaného zla, tak títo majú nepriamu zodpovednosť za to, čo sa tu stalo. A preto Slovensko dnes nechce vidieť stôl preplnený balíčkami bankoviek. Veď to je ťažký cynizmus! Veď práve kvôli nezriadenej láske k peniazom sa stali tieto tragédie. Ako hovorí apoštol Pavol: „Koreňom všetkého zla je láska k peniazom...” (1Tim 6,10). Veď tu teraz ide o život, o hodnoty! Slovensko dnes nechce vidieť peniaze na stole. Slovensko dnes potrebuje vidieť charakterných vodcov, ktorí vezmú na seba priamu i nepriamu zodpovednosť a ktorí dokážu odísť zo scény. Toto by bolo vodcovské. Toto by bolo otcovské. Toto by bolo chlupské. Toto by bolo kresťanské. Veď

Ježiš vzal na seba viny druhých. Ak si chceme hovoriť, že sme kresťanská krajina, mali by mocní tejto krajiny vedieť vziať na seba svoje viny, ale aj viny druhých.

Pýtajme sa však ďalej: Máme sa báť?

Odpoviem na to odvážne a evanjeliovo: Nebojte sa! (Jn 6,20). Boh je mocnejší ako všetko zlo na svete! Skúsme počúvať Ježišove slová z Matúšovho evanjelia (a v tejto situácii budú znieť naozaj veľmi odvážne): „Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu. Skôr sa bojte toho, ktorý môže i dušu i telo zahubiť v pekle“ (Mt 10,28). Nuž nebojme sa! Chcel by som vyzvať všetkých, predovšetkým mladých ľudí: Nebojte sa! Upriamte svoju pozornosť na dušu. V tomto svete, ktorý z lásky k peniazom dokáže zabíjať, obráťme svoju pozornosť na dušu. Obráťme svoju pozornosť na hodnoty: na lásku, na priateľstvo, na vieru, na spravodlivosť, na charakter... Možno je táto odpoveď ľudsky nedokonalá, ale určite ukazuje cestu.

A ešte raz sa opýtajme: Prečo sme sa tu stretli?

Prišli sme, aby sme boli spolu s tými, ktorí trpia. Aby sme spolu s najbližšou rodinou dvíhali a objímali kríž. Prišli sme sem, aby sme boli ako Šimon z Cyrény, ktorý pomáha Ježišovi niesť kríž (Mk 15,21). A v každom trpiacom je sám Ježiš. Vytvoríme teda jednotu. Nech z tejto jednoty zaznieva mocný hlas do našej krajiny, do tohto sveta. Nie, nie je to zneužívanie situácie na lacné výkriky. Je to mocný hlas bezmocných. Vytvoríme vzájomnú jednotu, aby sme boli s tými, ktorí to v tejto chvíli najviac potrebujú, aby sme s nimi spolutrpeli. Nech dobrý Boh je s nami a nech bojuje za nás!

zdroj: www.postoj.sk

Dotyk lásky pri prvom svätom prijímaní

Sestra Lucia, vizionárka z Fatimy, pristúpila k prvému svätému prijímaniu o rok skôr ako väčšina detí v jej dobe, už ako šesťročná. Vo svojich spomienkach píše, že od radosti nemohla celú noc spať. „Čím viac sa blížil okamih, kedy mal veľký Boh zostúpiť z neba, aby sa zjednotil s mojou úbohou dušou, tým rýchlejšie mi bilo srdce. (...) Potom som mu zverila moje prosby: *Pane, urob ma svätou, uchovaj moje srdce čisté len pre teba samého.*“ (Manuel Fernando Silva: Pasáči z Fatimy, s. 81)

Prvé sväté prijímanie by malo byť jedným z najkrajších dní v živote. Nie ozdobami, šatami, v dnešnej dobe, žiaľ, už aj mejkapom a manikúrou, ale pochopením podstaty, zatiahnutím na hlbinu. Malá duša môže preto prijímať Ježišovo Telo, pretože je schopná rozumom pochopiť, že vo svätom prijímaní prichádza k nehodnému človeku skutočný Boh. Pomôžme deťom prežiť toto veľké Tajomstvo ako dotyk Božej lásky, ako významný okamih v živote, ako deň s veľkým „D“. Nezameriavajme sa príliš na vonkajšie záležitosti. Tak, ako to často býva aj pri krste či sviatosti manželstva, potrebné je zabezpečiť nespočetne veľa vecí - od oblečenia cez pohostenie, tortu... Všetko toto však stráca svoj význam, pokiaľ sa nezameriavame na podstatu udalosti. Tá sa najviac zaleskne, ak okolo nej nie je príliš veľa „svetského“ pozlátka... Vzbudzujme u detí túžbu. Rozprávajme sa o Eucharistii ako o veľkom, nedoceniteľnom dare. Snažme sa, aby dieťa čo najviac pochopilo a prijalo toto Tajomstvo, aby videlo Božiu veľkosť a

svoju nehodnosť. Učme deti aj doma, nenechávajme to len na hodiny náboženstva v škole. Môžeme si s prvoprijímajúcim prečítať časti Svätého písma o ustanovení Eucharistie, o Poslednej večeri alebo Ježišovu reč o eucharistickom chlebe v 6. kapitole Jánovho evanjelia.

Upútajme príkladom. Ako pri všetkých veciach týkajúcich sa výchovy, najväčšiu váhu má to, čo dieťa vidí na nás. Usilujme sa teda o autentický eucharistický život:

- Prijímajme Eucharistiu často s veľkou vďakou a pokorou.

- Adorujme Eucharistiu - Boží Duch nás vvedie do tohto tajomstva.

- Prečítajme si v Katechizme časti, kde sa píše o Eucharistii, takisto náš vzťah môže prehĺbiť encyklika Jána Pavla II. *Ecclesia de Eucharistia* (Cirkev žije z Eucharistie).

Svätá Terezka z Lisieux povedala o Eucharistii: „*Keby ľudia poznali význam Eucharistie, poriadková služba by musela riadiť zástupy pri vchodoch do kostola.*“

Sama spomína na deň prvého svätého prijímania takto: „Najkrajší zo všetkých dní napokon prišiel!... Bol to bozk lásky. Cítila som sa milovaná a hovorila som: *Milujem ťa, dávam sa ti navždy.* Nebolo tu otázok, nebolo bojov, nebolo obetí; už dávno sa Ježiš a úbohá Terezka pozerali na seba a rozumeli si... Tento deň však už nebol pohľadom, ale splnutím, už neboli dvaja. Terézia zmizla ako kvapka vody, ktorá sa stráca v oceáne... V ten deň napĺňala moje srdce jediná radosť: spájala som sa s tou, ktorá sa neodvolateľne dávala Tomu, čo sa dával s takou láskou mne!...“ (Sv. Terézia z

Lisieux: Príbeh mojej duše, s 128-129)

Krásnym, názorným a vtipným vysvetlením podstaty Eucharistie je rozprávanie brata Františka na známom DVD pre deti [Brat František](#).

zdroj: Jana Solárová, www.zastolom.sk

**Prvé sv. prijímanie v našej farnosti bude
v nedeľu 29. apríla 2018
o 9,00 hod. a 10,45 hod.**

Ježiš naozaj vstal z mŕtvych!

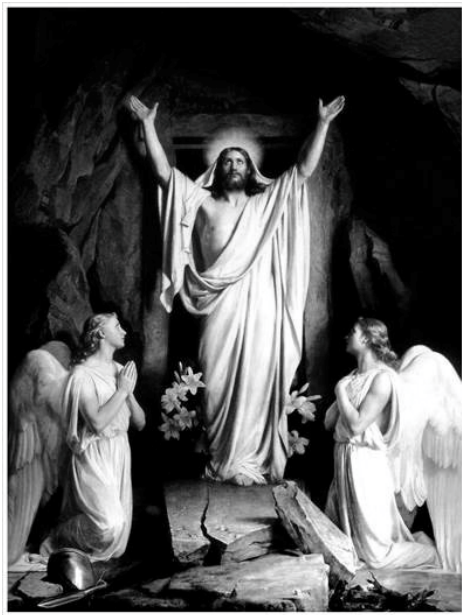
Pamätáte si, čo vás najviac motivovalo k učeniu či k dobrému správaniu? Mňa pochvala. Od rodičov, učiteľov, kňaza... Túžil som po ďalšej pochvale a robil som všetko preto, aby som ju dostal. Možno by som dnes na to pozeral ináč, ale vtedy mi to bolo také samozrejmé. Robil som ľuďom radosť a oni ju robili mne.

A čo by vás najviac motivovalo k tomu, aby ste svedčili o Ježišomom zmŕtvychvstani? Som presvedčený, že aj dnes by to bola pochvala. Už roky očakávam, že raz začujem na Veľkú noc takúto alebo podobnú kázeň:

„Moji milovaní, dnes je Veľká noc. Veľmi sa z vás radujem. A nielen ja. Boh sa z vás teší. Odpovedali ste na jeho volanie, zmierili ste sa s ním vo sviatosti pokánia, zmenili ste pokáním svoj život a dnes tu stojíte pred ním plní túžby nasýtiť sa ním. Ste svätí, ste čistí, ste Boží miláčikovia... Pán Ježiš naozaj vstal z mŕtvych a je živý teraz tu, uprostred nás. Ako dobre, že mu všetci otvárame svoje srdce! Náš živý Ježišu, vstúp do našich srdiec a naplň nás radosťou z tvojho víťazstva...“ Pochvala - pochvala od kňaza, od Cirkvi, od Boha. Nech nás nadchne ohlasovať Ježišovo zmŕtvychvstanie. Ako? Keď som bol malý chlapec, chodili sme s otcom na

„kúpačku“. Naučil ma takýto postup: „Keď prídeš do rodiny, pekne pozdravíš a potom pofrkaš každú ženu trochu vody alebo voňavkou so slovami: ‚Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych, aleluja, aleluja.‘ A žena má odpovedať: ‚Radujme sa, aleluja, aleluja.‘“ Hľa, aká príležitosť ohlásiť radostnú zvesť! Tento rok ju opäť využijem. Aby som aj svojim najbližším radostne zvestoval, prečo vlastne žijeme - lebo Ježiš naozaj vstal z mŕtvych!

Marián Kováčik
zdroj: www.smn.sk

Zvestovanie Pána

Milí bratia a sestry, ako by ste sa cítili, keby za vami prišiel niekto a ponúkol vám úžasnú vec úplne zadarmo? Asi by sme boli zaskočení? Ale najskôr by sme tomu poriadne neverili a pýtali sa na všetky podmienky, ktoré by okolo tohto mohli byť. Veď to už poznáme z toľkých tzv. výhier, napr. Audi A8 je isto už vaše, len si stačí objednať tovar za „xy“ peňazí... Myslím, že keby tam žiadne podmienky neboli, brali by sme to hneď. Boh má pre nás tiež nádherné ponuky, len treba dobre poslúchať, aby sme sa naučili tieto ponuky dobre využiť a tiež sa nebáť pýtať, ak je nám niečo nejasné.

Mária dostala jedinečnú ponuku, ktorá sa v histórii nikdy viac neopakovala. Táto ponuka z nej urobila významnú ženu, ktorú si vyvolil sám Boh. Ale nik na ňu netlačil, smela sa slobodne rozhodnúť. A ani ona sa do ničoho bezhlavo nerúti, ba ani zo strachu. Pýta sa, čo a ako, aby vedela zväziť celú situáciu i svoju úlohu a keď dostáva jasné odpovede, v dôvere v Boha odpovedá poslušne „áno“.

Mária je pravý opak kráľa Achaza z prvého čítania, ktorý nič nechce vedieť, nechce sa ani pýtať, aby si mohol robiť po svojom a nemusel nasledovať Božiu vôľu. A k tomu to podopiera zbožnými rečičkami, že aby Boha nepokúšal. Lenže opak je pravdou, nechce sa pokúšať - dobre robiť, nechce počúvať múdre rady. A koniec si už vieme domyslieť.

Základom nášho úspešného života je poslúchať. A neviaže to len deti a mládež, ale všetkých až do staroby. Vieme, že poslušnosť vôbec nie je ľahká vec. Zdá sa, že človek si takto nemôže robiť, čo sa mu zachce. Ale zo svojej skúsenosti vidíme, že cieľom poslušnosti nie je obmedzovanie, ale dobro človeka, ktorý sa bez vlastného pričinenia môže vyhnúť negatívnym skúsenostiam, ktoré sme si už možno sami odskákali a niečomu sa tak naučili. A túto múdrosť chceme dávať ďalej. Poslušnosť nám zároveň pomáha nájsť si svoje miesto v živote. Boh vie, kde by sme sa najviac uplatnili, teda priniesli veľa ovocia. Len treba sledovať niektoré znamenia - svoje schopnosti, známky, túžby, koničky a pod. A pritom sa veľa pýtať, najmä v

modlitbe, aby sme si vedeli vyjasniť, čo od nás Boh chce. Popritom sa treba nechať inšpirovať aj ľuďmi, ich príkladmi a radami. Sami už veľa zažili, tak nám môžu pomôcť. Nechať sa poučiť nie je známkou hlúposti, ale rozumnosti, lebo hlúpi si myslia, že už vedia všetko, a len rozumní poznajú svoje hranice. Možno niekedy treba prekonať hranice nejakej hanby pýtať sa. Ak nám to pomôže, treba si uvedomiť, že hanba je znakom pýchy, ktorá nechce byť porazená. A ak sa chceme niečomu naučiť, pýtanie nás nič nestojí, a odpovede nám veľa dajú. Mladý Hans z jednej rozprávky sa rozhodol, že pôjde do vyššej školy. Opustil rodnú dedinku a šiel študovať do Hamburgu. Po roku si myslel, že nabral dosť skúseností, preto sa vrátil domov, kde ho vítali skoro ako doktora a urobili ho starostom dediny. Ako prvé rozkázal, čo sa bude kde siať, kde sadiť a pod. Nie všetkým sa to páčilo, lebo otcovia ich naučili iným postupom, ale dali na slovo doktora, ako ho začali oslovovať. Okrem jedného staršieho gazdu Thomasa, ktorý si robil po starom. Úroda vyšla, ale nie, ako by sa očakávalo, zatiaľ čo Thomas mal riadne výnosy. Nasledujúci rok rozkázal Hans vykácať les na svahu, že tam bude lepšia pôda. Lenže prišli dažde a splavili všetko z kopca. Dedina skoro začala hladovať, len u Thomasa bolo všetkého dosť. Preto Hans, obávajúc sa o svoj post, nahovoril dedinčanom, že Hans je bosorák a treba ho upáliť. Skoro by sa tak aj stalo, lenže Thomas sa nedal a začal sa obhajovať. Ale veľa to nepomohlo. No nakoniec sa ozval najstarší člen dediny, ktorého mali všetci v úcte. Doteraz bol ticho, lebo chcel, aby sa ľudia poučili zo svojej hluchoty a hlúposti a dal za pravdu Thomasovi. Z neho potom urobili starostu a Hansa vyhnali.

Bratia a sestry, počúvajte a poslúchajte rady skúsených blížnych i Božie znamenia, ktoré nám chcú ukázať tú najlepšiu cestu.

zdroj: Michal Marhefka , www.misie.sk

Boh nám odpúšťa, ak my odpustíme druhým

Dávajme si pozor na zášť, ktorá v našom srdci vytvára uzol. Takto dnes upozornil Svätý Otec František v homílii pri svätej omši. Varoval aj pred nebezpečenstvom stať sa otrokmi nenávisti a pripomenul, že prvým krokom k tomu, aby nám Boh odpustil, je uznať, že sme hriešnikmi. V prvom liturgickom čítaní z Knihy proroka Daniela (3, 25.34-43) sa spomína príbeh Azariáša, ktorý bol vrhnutý do rozpálenej

Svätý Otec spomenul aj anekdotu o jednej panej, ktorá v spovednici dlho menovala svokrine hriechy, snažiac sa tak ospravedlniť seba samú, až jej nakoniec kňaz povedal: „Dobre a teraz vyznajte vaše hriechy.“ *„A toto sa Pánovi páči, lebo Pán prijíma kajúce srdce, pretože ako povedal Azariáš: «nebudú zahanbení tí, čo dúfajú v teba». Treba kajúce srdce, ktoré Pánovi hovorí pravdu: „Urobil som toto, Pane.*

Zhrešil som proti tebe.“ Pán mu zakrýva ústa, ako otec márnotravnému synovi, nenechá ho dohovoriť. Jeho láska ho zakrýva. Odpúšťa všetko.“

Pápež František pozýva k tomu, aby sme sa nehanbili vymenovať vlastné hriechy, lebo Pán nás robí opäť spravodlivými, keď nám odpúšťa, a nie iba jeden raz, ale vždy. Je tu však jedna podmienka: *„Božie odpustenie v nás mocne účinkuje za predpokladu, že my odpustíme*

druhým. A toto nie je jednoduché, lebo zášť vytvára v našom srdci akýsi uzol a je tam vždy tá trpkosť. Mnohokrát v sebe nosíme zoznam vecí, ktoré nám urobili druhí: „Tento mi urobil toto, vykonal mi to a ono...“

Po výzve k ostrážitosti, aby sme sa nenechali zotročiť nenávisťou, Svätý Otec zhrnul svoju homíliu do dvoch viet: *„Toto sú dve veci, ktoré nám pomôžu pochopiť cestu odpustenia: «Ty si veľký, Pane, žiaľ, zhrešil som» a «Áno, odpúšťať a ti sedemdesiatšesťkrát, za predpokladu, že ty odpustiš druhým.»*

zdroj: [vatikánsky rozhlas](#)

ZAÚJALO NÁS

pece za to, že nezaprel Pána. On sa však hneď nestážuje Bohu za to, čo s ním urobili, nevyčíta mu, že mu takto odpláca jeho vernosť. Aj naďalej vyznáva veľkosť Boha a ide až ku koreňu zla, keď hovorí: „Ty si nás vždy zachránil, no my sme, žiaľ, zhrešili.“ Obviňuje seba samého a svoj ľud. „Sebaobvinenie je prvým krokom k odpusteniu,“ potvrdzuje pápež František: *„Obviň seba samých je súčasťou kresťanskej múdrosti. Nie obviňovať druhých, to nie, ale seba samých. A keď pristupujeme k sviatosti zmierenia, treba mať toto na mysli: veľký Boh, ktorý nám dal množstvo vecí - a ja som, žiaľ, zhrešil, urazil som Pána. A prosím o spásu.“*

Kalvária

Kalvária nad mestom
Rád sa na ňu z diaľky pozerám
na Kalváriu svätú. Zrak upieram
ona tam stojí v objatí stromov,
tam je jej nový svätý domov.
Mysľou sa po nej prechádzam
v duchu. Dej zastavení preberám
vždy, keď sa z diaľky na ňu pozriem,
v zeleni stromov kríž svätý uzriem.
Kalvária stojí nad naším mestom,
ona je pre nás posvätným miestom.
Tu sa môžeme k modlitbe stretávať,
spoločne takto chválu Bohu vzdávať,
na jej chodník vďačne kladieme nohu
za to, že ju máme, vďaka vzdávame Bohu.

Klub kresťanských seniorov mesta PE
Milan Velšic

ZAUJALO NÁS

Program pápežských liturgických slávení

Veľkonočná vigília s pápežom Františkom na **Bielu sobotu 31. marca** sa začne vo Vatikánskej bazilike o 20.30.

Na **Veľkonočnú nedeľu 1. apríla** bude Svätý Otec predsedať Eucharistii o 10.00 na Námestí sv. Petra a napoludnie udelí z loggie baziliky požehnanie mestu a svetu - „*Urbi et Orbi*“.

V nedeľu **Božieho milosrdenstva 8. apríla** bude pápež o 10.30 sláviť svätú omšu na Námestí sv. Petra pri príležitosti jeho stretnutia s misionármi milosrdenstva. -zk-

**Zomrel, bol pochovaný,
vstal z mŕtvych a zjavil sa:
Ježiš je živý!
Toto je jadro
kresťanského posolstva.**

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Lištiak. Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš. Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.